

CSOMBOR RITA

Kertváros

A szomszéd sufnijának tetején gaz nő,
de a fűnyírók állandó hangja odáig nem ér el.
A kátrányból meredő zöld között laksz.

Néha te vagy az antennacsomó,
rád látok, ahogyan a szomszédok is,
színeid belepik a szúnyoghálót.

A kerti hinta deszkái között elférünk,
egymáshoz szögelt korhadás vagyunk
a lakkréteg alatt.

A barackfák elfagytak tavasszal,
közben pedig megtanultunk
pár szót szlovénul.

Ahogyan éjszaka leesnek
a félig érett almák,
úgy érkezel meg te is.

A szomszéd sufnijának tetején nősz,
és félsz a fűnyírók hangjától.

A kert végében

Uram, már aludnék,
de el kell mondanom önnek,
hogy még mindig szeretem,
ahogy menyétek osonnak át
a kert végében, és ismerem
a kaparásukat, felismerem
az alakjukat,
pedig tudom,
hogy a madárfiókák mellett
felfalják a kitergetett szennyest is.

Uram, aludnék, ha lehet,
de amióta elmondta nekem,
hogy még mindig szeret
minden kerítést, és azt,
ahogy a rozsdás vasdarab
belevonyít a pillanatnyi csöndbe,
azóta nem tudok,
mert hallom
a kalapácsütések visszhangját
a péntek délutáni acélgyárban.